

• CUBE KID •

DENIK MALEHO MINECRAFTÁKA

computer
press

KID4
EDITIONS

NEOFICIÁLNÍ DOBRODRAŽSTVÍ
ZE SVĚTA MINECRAFTU

Deník malého Minecraftáka 7

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Cube Kid

Deník malého Minecraftáka 7 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CUBE KID •

DENÍK MALÉHO

MINECRAFTÁKA

Věnováno Lole Salines, editorce této knižní série, která šla
v pátek 13. listopadu tančit do klubu Bataclan.
Díky, že jsi ve mne věřila.

Cube Kid

CO SE STALO V PŘEDCHOZÍCH DÍLECH? SHRNUTÍ PODLE MINUSE!

Kniha 1

Bylo to mé noobovské období. Ve škole nám řekli, že pět nejlepších žáků se může stát bojovníky. Můj sen! S mým kamarádem Řízkem jsme dělali vše pro to, abychom se zdokonalili v těžbě, boji, obchodování, architektuře, řemeslech a zemědělství. Také jsem se seznámil se Stevem a Mikem, hrdiny z jiného světa. Naši vesnici často napadají příšery. Je to práce Herobrína (Toho Bez Očí). Pokud existuje škola pro zlé čaroděje, musel skončit jako nejlepší ze třídy!

Kniha 2

V tomto druhém díle jsem potkal spoustu nových přátel! Především Maxe, který je opravdu super inteligentní. Pak tu byla Alizée, podivná, plachá žačka, z níž se vyklubala nejhustější bojovnice (98. úroveň!). A také jsem se seznámil s Émeraude, oblíbenou dívkou, která se mi zpočátku vůbec nelíbila... Všichni jsme společně bojovali proti Urkkovi, strašlivé příšeře, co napadla naši vesnici. Bylo to fakt děsivé!

Kniha 3

Spřátelil jsem se s Émeraude, která opustila Pierrův tým a přidala se k týmu Minus (O Pierrovi raději mluvit nebudu, nezaslouží si to... ve čtvrtém díle se mě dokonce pokusil zabít!). Do vesnice dorazili nějací lidé – Ztracená legie vedená Kolbertem. Chtěli bojovat s Tím Bez Očí, ale ten u nás nebyl! Jenže najednou tadá – i on se přišel podívat! NECHTE KONEČNĚ MOJI VESNICI NA POKOJI!!! Dorazil i Notch, mocný čaroděj, který stvořil Minecraft, aby se Herobrinovi postavil. Válka začala!

Kniha 4

Steve a Mike se vydávají shromáždit armádu... budeme potřebovat pomoc! Co se mě týče, byl skoro konec školního roku. Zbývalo ještě několik zkoušek, včetně testu z ruditového inženýrství. Naštěstí jsem se skamarádil s Lolou, která je v ruditu nejlepší. Co víc k tomu můžu říct? Další boje, spousta bojů, například proti zombíkům. Dokončili jsme školu a museli si vybrat Cestu (což znamená povolání). Buď Cestu meče, abychom se stali bojovníky, nebo Cestu diamantu, abychom se stali kapitány (něco jako vůdci bojovníků). Těžká volba! Já jsem si samozřejmě vybral diamanty!

Kniha 5

Jsem kapitánem a Alizée taky (Už jsem se zmínil, že má v sobě magii? Mega cool!). V této knize jsem úspěšně dokončil svůj první úkol v Soví příhradě! Byl to Kolb(ert), kdo mě požádal, abych tam šel. Alizée se tam ke mně přidala, což bylo dobře, protože jsme museli prozkoumat Hrobku zapomenutého krále... fakt strašidelnou hrobku! Když jsme tam byli, potkali jsme se s Pierrem (ze kterého se nakonec vyklubal fajn chlap) a seznámili se s dobrodruhem jménem S. Společně jsme bojovali s bossem, čarodějem jménem Urf (jestli vám to něco říká, tak je to dobře, býval to učitel v mé vesnici). A vyhráli jsme! Dokončil jsem svou první výpravu!

Kniha 6

V Soví příhradě jsem se sešel se všemi svými přáteli a vydali jsme se zpátky do vesnice. Až na to, že vesnice byla opět napadena a příšery zničily zmrzlinárnu... Neodpustitelné! Zjistil jsem, že Alizée je vlastně elfka. To je prostě šílené! Každopádně k nám dorazila zpráva od krále: Každá vesnice musí poslat 15 bojovníků do hlavního města Aetherie na výcvik. Tým Minus je samozřejmě jedním z nich! Pokud budeme pořádně trénovat, pravděpodobně budeme moci jít bojovat s Herobrinem... ale to ukáže až čas! (Tedy vlastně tento sedmý díl... tak přeju příjemné čtení!)

ČTURTEK

Dnes ráno jsem byl tak **unavený**, že jsem si připadal, jako bych zrovna použil svou **ultimátní schopnost**.

Probudilo mě až cvaknutí dveří.

Nakonec jsem posbíral veškerou svou vnitřní sílu, abych použil ten **legendární** pohyb známý jako...

Otevření očí.

Mé oči byly **plné nadpřirozené energie** z této prastaré techniky.

První, co jsem uviděl, byla **Émeraude**.

Místo aby mi vysvětlila, proč je v mém pokoji, a popřála mi dobré ráno... nebo prostě řekla něco **normálního**, z ní vypadlo:

„Mana.“

Chvilí mi trvalo, než jsem to pochopil, protože jsem byl fakt unavený.

„Mana,“ zamumlal jsem nakonec. „Je to **magická energie**, která je pro většinu lidí neviditelná a proudí Aetherií trochu jako vítr.“

„To je všechno?“

„Hmmm... existuje také v nás, a to v podobě **BM** neboli **bodů many**.“

„**Skvělé**,“ usmála se. „A ta magická schopnost je k čemu?“

„S vyšší magickou silou se můžeme naučit **mocnější** kouzla a **efektivněji** je používat.“

„Hmm.“

Podíval jsem se na ni.

„Děláš si ze mě srandu, že?“

„**OOM** neboli **out of mana**,“ prohlásila. „Při každém použití schopnosti se spotřebuje určité množství bodů many. Když ti mana dojde úplně, říká se tomu „**být OOM**“. Tehdy se zhroutíš vyčerpáním.“

„Aha.“

Nikdy předtím jsem o tom neslyšel. Nebo ano? **Povzdechl jsem si**. Začala s tím včera večer: dělat mi tyhle nečekané přepadové návštěvy s procvičováním **slangu**.

Brzy nastoupíme na **Akademii** a ona nechce, abychom vypadali jako začátečníci.

Nebo konkrétně jejími slovy, která zrovna pronesla:

„Podívej, shodou okolností se chystáme studovat na **nejprestižnější škole v Aetherii**. Nebude to snadné. A když na sebe hned upozorníš tím, že netušíš, co znamená „00M“, víš, jak budeš vypadat?“

„Jen tě poslouchám, tak si připadám jako 00M...“

Ale měla pravdu...

Akademie je jedinou školou v království, která stále nabízí **skutečné aetherijské vzdělání**. To znamená, že se naučíte vše od umění meče až po ovládání **magie**, schopností a kouzel.

Můžete se zapsat do jakékoliv třídy. Nejlepší studenti budou mít nárok na „**třídy hrdinů**“, jako je „**Dožehnaný rytíř**“ nebo „**Mudrc**“, díky nimž budou mít nárok na extra výcvik. A možná, že jednoho dne bude těchto několik šťastlivců moci dále sloužit království jako **skuteční hrdinové**.

Přesto se říká, že na každé tři přihlášené osoby připadají dvě, které se nakonec odhlásí...

Émeraude je do tohoto tématu tak **zapálená**, že si informace zapisuje do vlastního deníku. O jeden ze záznamů se s vámi podělím.

LORICKÁ AKADEMIE

Jiný název: Velká akademie
Aetherie

Místo: Čtvrťampionů

Motto: Potentia lidus

PŘEDMĚTY	KAMPUS	ZNAK
 Boj s mečem I-III	Sál mečů <i>(bojová umění)</i>	 Stříbrný Fénix
 Úvod do magie <i>(šest živlů, oheň, voda)</i>	Sál ??? <i>(kouzla)</i>	
 Pohyb <i>(akrobacie)</i>	Sál lyry <i>(umění)</i>	
 Dům řemesel <i>(výroba)</i>	Uenkovní cvičiště	
 Ekonomika Pro dobrodruhy	Knihovna	
 Ruditové inženýrství	Alchymistická laboratoř	
	Zahrady	
	Chrám světla	
	Aréna	

Ohnivá kouzla. Vodní kouzla. Ruditové inženýrství. Všechno se to zdá být tak **složitě**.

Jedno kouzlo, o kterém jsem slyšel, se jmenuje **Telekineze**.

Umožňuje pohybovat věcmi pouze **pomocí mysli**. Takové kouzlo by se samozřejmě **hodilo** v nejrůznějších situacích.

Jen bych na to pomyslel a dokázal bych si **uklidit pokoj** nebo ustlat postel. Také bych mohl nechat **levitovat palačinky** a posílat si je z talíře přímo do pusy. Můžeme se jen domnívat, zda to byl **jediný důvod**, proč staří kouzelníci takové kouzlo vytvořili. Ani před tisíci lety čarodějové pravděpodobně neradi používali přístroje. Já vím, že já ne.

Popravdě... o tom kouzle slyšela Émeraude a já se o něm dozvěděl od ní.

Proto je mou **opravdu dobrou** přítelkyní. Vždycky něco „slyší“. Což znamená, že já nemusím.

Díky tomu mám víc času na jiné, důležitější věci. Třeba jako si ráno pospat.

Ale občas umí být **opravdu otravná**:

„**Páni**. Ty se opravdu snažíš znovu usnout? Máš před sebou velký den. Ještě musíš doplnit zásoby, opravit veškeré vybavení...”

„To všechno můžu udělat zítra,” namítl jsem.

„Ne, nemůžeš. Mám ti vzkázat, že odjíždíme brzy ráno.”

„**Cože?** Myslel jsem, že jedeme až pozítří.”

„Předpokládám, že si mysleli, že den navíc by se nám hodil,” odpověděla. „Výuka probíhá třetí den **Hvězdotiamantu**, připomínám. A je to odsud daleko.”

„No tak dobrá.”

Konečně jsem tedy **vylezl** z postele. Doslova jsem se **vyplazil**.

Stejným způsobem, jakým by asi vylezl z postele železný slizoun, pokud by samozřejmě postel používal. Byl to spíš jakýsi skluz.

V ten moment vtrhl do pokoje **Řízek**. A okamžitě začal básnit o hlavním městě.

„Hele, prý je tam **záhadný obchod**,” přerušil nás.

„Nevypadá jako ostatní obchody, protože nemá dveře. Musíte najít **tajný** vchod, což je podle mě iluze, možná k otevření potřebuješ heslo, možná musíš zatlačit na určitou část stěny nebo něco posunout, nejsem si jistý. A navíc se umístění dveří neustále mění, takže není možné jen sledovat někoho jiného a okopírovat ho, prostě musíme najít nové **tajné dveře** sami...!“

„Proč by to nějaký obchod dělal?“ zeptal jsem se. „Neomezilo by to počet potenciálních zákazníků?“

„Myslím, že právě o to jde,“ dodala Émeraude. „Musíte být velmi **chytří**, abyste našli vchod. Takže je to obchod, který je jen pro bohaté profíky.“

„Hmm. Vlastně to není špatný nápad.“

Alizée mi poklepala na rameno.

„Baf.“

Co že to?

Před chvílí tam vůbec nebyla!

Ani jsem ji neviděl vejít do místnosti. Nejspíš použila svou schopnost být **neviditelná** a pak pronikla do mého pokoje.

„Tohle bys opravdu měla přestat dělat,“ řekl jsem důrazně.

„Musíme začít trénovat co **nejdřív**, ne?“ pokrčila elfka rameny.

Než jsem stačil odpovědět, začal Řízek znovu blábolit:

„Jo, a poblíž Akademie je **superdrahý** hotel, který má tu **nejúžasnější** jídelnu na světě! Jídlo se tam nepřipravuje v kuchyni. Griluje se přímo u stolu!“

Odmíchl se a rozhlédl se, aby dosáhl co **nejdramatičtějšího** efektu.

„Ohnivými kouzly základní úrovně!“

„... ?!“

Skoro jsem nemohl uvěřit tomu, co říká. Jídlo připravené...

pomocí ohnivé magie...?

(????!??????!!?????#)

∨ 0 ■ 0

*(Tohle je můj obličej s bublinou plnou otazníků a vykřičníků a symbolem #. Netuším, jak se tento symbol jmenuje, ale tady ho používám ke znázornění pláštve. Na znamení toho **největšího zmatení**).*

Za ta léta jsem přečetl **spoustu pohádek**, ale v žádné z nich nebyla ani zmínka o tom, že by se dalo vařit pomocí kouzel.

„Skoro se vám chce **odjet** už dnes večer, co?“

Přerušení přišlo až od **Maxe**. Přišel o něco dříve, ke konci Řízkova žvatlání, s Ophélií a Lolou. Celá naše „skupina“ teď byla kompletní. **všech sedm pohromadě.**

Lola se **rozzářila**.

„Dokážu si představit, že grilování steaku na **kouzelném ohni** by bylo rychlejší než tradiční metody,“ řekla. „Nicméně by mě zajímalo, jak dobře se dá vařit pomocí kouzel... Dřece jen si myslím, že riskujete, že jídlo spálíte.“

„A co se stane, když se kouzlo dotkne stolu?“ zeptala se Ophélie.

„Vypadá to docela **nebezpečně.**“

„Vsadím se, že stoly jsou z kamene, nebo dokonce z obsidiánu,“
dodal Řízek a oči se mu **rozšířily**. „A co když byly *očarované*
ohnivzdornosti?“

Max **pokrčil rameny**.

„Jsem si jistý, že **je to bezpečné**. Podle toho, co jsem četl, tak
zkušený zaklínač dokáže svá kouzla dobře ovládat. Navíc taková
kouzelná příprava jídla mu dodá jedinečnou a lahodnou chuť,
zatímco...“

Émeraude si **hladově povzdechla**.

„Dobře, **to by stačilo**. Můžeme se jít nasnídat?“

V naší oblíbené, nedávno zrekonstruované **Snarkově čajovně** jsme
si dali skvělou snídani. Potkali jsme tam známé tváře a vypadali
jsme jako na srazu.

Když jsme procházeli ulicemi, připomněl jsem si, že jakkoliv se
hlavní město může zdát úžasné, vesnice, kterou jsme opouštěli, měla
také své kouzlo.

Bylo **těžké** se rozloučit.

„Připravil jsem vás,
jak nejlépe jsem uměl.
Hodně štěstí a dávejte pozor
na Alizée, ano? Poskoci
Toho Bez Očí jsou všude.“

Brio

„Mám pocit,
že až se jednou vrátíš...
budeš trénovat ty mě.“

Perce

„Za pár týdnů se uvidíme. Do té doby zůstaňte v bezpečí a slibte mi, že neopustíte hlavní město, ano? Dostali jsme varování před příšerami na severu. Jedná se o nebezpečné druhy.“

Kolbert

Frez

„Moc bych si přál jít s tebou, Minusi. Neboj se, na vesnici dám během tvé nepřítomnosti pozor. Hej... a až se tam zabydlíš, přijedu tě navštívit. Určitě se ti bude hodit někdo s mými... specifickými schopnostmi.“

„Ostatní rytíři zůstanou tady, aby pomohli s rekonstrukcí, a já pojedou s tebou. Zítra buďte na radnici dřív, než za úsvitu zakokrhají kohouti.“

Elric

„Starosta? Ten bude v pořádku! Vlastně už se uzdravuje! Teď je to na vás. Jsme na vás hrdí! A snažte se vypadat veseleji! Je to začátek úplně nového dobrodružství.“

Takových rozhovorů se vedlo hodně.

A tehdy jsem se dozvěděl, co se říká o **Dentferovi** a jeho přátelích.

Pierrovi a všech ostatních. I oni byli na cestě do Akademie, bylo jich osm a vyrazili brzy ráno. Každý **na vlastní pěst**, což mě vůbec nepřekvapilo. Ne nadarmo se jim říká „vesničtí delikventi“.

Parta zloduchů.

I když jsem se před odjezdem se všemi viděl, musel jsem se ještě s někým **rozloučit**.

To místo bylo nedaleko čajovny.

Brzy jsme se ocitli před velkou budovou. **Naší bývalou školou.**

„Vzpomínám si, když jsme **pomáhali tohle místo stavět,**“ řekl jsem. „Už je to tak dlouho, že?“

„Sotva jsi unesl kůl z plotu,“ dodal Řízek.

„A tys už v pohodě zvedal kamenné bloky.“

Max si ve škole sundal novou **čepici**. Všichni jsme ztichli a vzpomínali na ty jednoduché časy.

Tady jsme společně vařili první lektvary, posouvali své dovednosti do trojciferných čísel a snažili se toho tolik naučit.

Bylo to epické období, vzpomínám si...

Lola se trochu uklonila na znamení **úcty**.

„**Ó krásná vesnická školo,** děkujeme ti za vše, co jsi nás naučila...“

„Sbohem, má vesnická školo. Bez tebe bych nebyl nic.“

PÁTEK

